

πού προέβλεπε πιά σκληρές απ' όλες τις προηγούμενες.

Ἡ κυρία ντὲ Σανὸλ ἐξακολούθησε:

— Τώρα πειὰ εἶμαστε χωρισμένοι. Ἀπὸ καιρὸ δὲν εἶμαστε τίποτε ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλο. Πρὶν νὰ χωριστοῦμε γιὰ πάντα, ἔρχομαι νὰ σὰς δώσω τὸ χέρι καὶ νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμην.

Ὁ Ντωτρὲν ἀνοίξε διάπλατα τὰ μάτια του φοβισμένος ἀκόμη. Τί κωμωδία ἀρά γε πήγαινε νὰ τοῦ παίξῃ; Ἀλλὰ ἐκείνη τὸν παρατηροῦσε μὲ λυπημένο καὶ εἰλικρινὲς χαμόγελο.

— Δὲν μὲ πιστεύετε! Τὸ καταλαβαίνω. Σὰς ἔκανα τόσο νὰ ὑποφέρετε!

Ἐνας κόμπος ἀνέβηκε στὸ λαιμὸ τοῦ Ντωτρὲν. Ἦταν ἔτοιμος νὰ τῆς μιλήσῃ, νὰ τὴν ἱκετεύσῃ, νὰ πέσῃ στὰ πόδια τῆς:

— Ἰωάννα, ἀγαπημένη μου γυναῖκα, μὴ φεύγεις, μείνε, ξέχασε. Ἐλα νὰ φύγουμε μαζὺ, νὰ πάμε στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κόσμου, νὰ ζήσουμε οἱ δύο μας, μόνοι, ἀγαπημένοι, εὐτυχισμένοι...

Ἐκείνη τὴ στιγμή ὁμως πού προσπαθοῦσε νὰ βρῇ τὴ φωνὴν του, εἶδε τὴν κυρία ντὲ Σανὸλ νὰ χαμογελά. Μιά φρικτὴ καὶ ἀδικη ὑπόψια πέρασε σὰν ἀστραπὴ ἀπὸ τὸ μυαλό του. Πετάρχηκε ἀπάνω, ἡ ὄψις του ἔγινε ἀγρία καὶ ξεφώνισε:

— Ἀ! Ἀ! Καταλαβαίνω καλὰ γιατί ἦρθες ἐδῶ. Ἦρθες νὰ μὲ σαγηνέψῃς γιὰ τελευταία φορὰ, ἔ; Νὰ βυθίσῃς μὲς στὴν καρδιά μου τὸ φαρμακερὸ μαχαίρι σου, ν' ἀποτυπώσῃς μέσα μου τὴ συχαμένη καὶ γοητευτικὴ μορφή σου, νὰ χύσῃς στὴν ἀνοιγμένη πληγὴ μου τὸ ζεστὸ λάδι ἐνὸς ξαναζωντανεμένου ἔρωτα, νὰ μὲ ἐμπαιξῇς μὲ τὸν ψεύτικο οἶκτο σου καὶ τὶς ἰησοῦτικες συγγνώμες σου... Ἀ! φτάνει πειὰ! Ἐμπρός, φύγε ἀπ' ἐδῶ... Φύγε, εἶπα.

Τὸν ἐκύτταξε καὶ τὰ χεῖλη τῆς ἐκινήθησαν γιὰ νὰ μιλήσουν. Ἀλλὰ δὲν τὴν ἀφῆσε.

— Φύγε, φύγε, φύγε! Ἐφώναξε μὲ λύσσα.

Μπρὸς σ' αὐτὸ τὸν παροξυσμὸ, ἡ κυρία ντὲ Σανὸλ κατάλαβε ὅτι ἂν ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένῃ, κινδύνευε, σηκώθηκε μὲ ἀξιοπρέπεια καὶ ἐβγήκε ἀπ' τὴν ἴδια πόρτα πού εἶχε ἔρθει. Μόνο, πρὶν ἐξαφανισθῇ, ἔβγαλε τὸ μικρὸ μπουκέτο τὶς βιολέττες πού εἶχε στὸ κορσάζ τῆς καὶ τοῦ τῶρριξε μπρὸς στὰ πόδια του, σὰν τελευταῖο ἀποχαιρετισμὸ...

Ὅταν οἱ δύο γέροι μπήκαν στὸ γραφεῖο, εἶδαν τὸν Ντωτρὲν σωριασμένο σὲ μιὰ πολυθρόνα νὰ κυττάζῃ ἀκίνητος μὲ ἀπειρη τρυφερότητα ἓνα μικρὸ μπουκέτο βιολέττες πού κρατοῦσε στὰ χεῖρια του. Θέλησαν νὰ τοῦ μιλήσουν. Ἀλλὰ ἐκείνος τοὺς παρακάλεσε, ἤρεμα, μ' ἓνα νόημα, νὰ τὸν ἀφήσουν μοναχὸ ἀκόμη λίγο...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΠΟΥ... ΒΛΕΠΕΙ

Ὁ διάσημος Ἀγγλος φιλόσοφος καὶ μαθηματικὸς Σάουντερσον εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ χάσῃ ἀπὸ μικρὸ παιδί τὴν ὄρασί του. Αὐτὸ ὁμως δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ διακρίνεται γιὰ τὴν εὐθυμία του καὶ νὰ εἶνε περιζήτητος στὰ σαλόνια γιὰ τὶς εὐφυολογίες του.

Κάποτε, σὲ μιὰ φιλικὴ συναναστροφή, ἀκούγε προσεκτικὰ τὰ διαρκῆ καὶ ἠχηρὰ γέλια μιᾶς κυρίας. Ὅταν ἐκείνη σταμάτησε καμμιὰ φορὰ, ὁ τυφλὸς φιλόσοφος σκύβει καὶ λέει σ' αὐτὴν τοῦ διπλανοῦ του:

— Εἶδατε τί ὠραῖα δόντια ἔχει αὐτὴ ἡ κυρία;...

— Μὰ... πῶς τὰ εἶδατε; τὸν ρωτᾷ κατάπληκτος ὁ ἄλλος.

— Ἀπλοῦστατα. ὅταν μιὰ γυναῖκα γελάῃ διαρκῶς, τὸ κάνει γιὰ νὰ δείξῃ τὰ ὠραῖα τῆς δόντια!...

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΩΣ ΓΡΑΦΕΤΑΙ ἘΝΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ἜΡΓΟ

Πρὸ πενήντα καὶ πλέον ἐτῶν, ἓνα γαλλικὸ περιοδικὸ ἔθεσε στοὺς γνωστοτέρους Γάλλους ποιητὰς καὶ δραματικούς συγγραφεῖς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὸ ἐξῆς ἐρώτημα: «Πῶς συνθέτετε τὰ ἔργα σας;» Τοὺς προσκαλοῦσε, μὲ ἄλλα λόγια, νὰ ἐκθέσουν στὸ κοινὸν τὸ μυστικὸ τῆς τέχνης τους καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τους.

Ἀξίζει νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὶς ἀπαντήσεις πού ἐστάλησαν στὸ περιοδικό.

Καὶ ἰδοὺ πρῶτα-πρῶτα τί λέει ὁ Λαμπίς:

— Ὅταν γράφω καὶ μοῦ σταματοῦν ἡ ἰδέες μου, τότε ἀρχίζω νὰ... τρώω τὰ νύχια μου καὶ νὰ ἐπικαλοῦμαι τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν! Ὅταν τέλος μοῦ κατέβῃ καμμιὰ ἰδέα, τότε... ἐξακολουθῶ μὲν νὰ ἐπικαλοῦμαι τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν, ἀλλὰ μὲ... λιγώτερη ζέση, γιατί ἀρχίζω... νὰ μὴ τὴν ἔχω καὶ πολλὴ ἀνάγκη. Ἄς ὑποθέσουμε τώρα ὅτι μοῦ ἔρχεται πλήρης ἡ ἰδέα — ἢ ὅτι νομίζω πῶς μοῦ ἦρθε. Παίρνω τότε ἀμέσως μιὰ κόλλα χαρτί — χαρτί φῖνο, μάλιστα ἀπαραιτήτως — καὶ γράφω ἐπάνω μὲ καλλιτεχνικὰ γράμματα: «Σκελετός». Ἀφοῦ γράψω τὸν «σκελετό» τοῦ ἔργου, ἐπεξεργάζομαι κάθε σκηνὴ χωριστά. Ἐνα ἔργο θεατρικὸ μοιάζει μὲ μιὰ... σαρνταποδαρούσα. Πρέπει νὰ «προχωρῇ» ὀλοένα καὶ γοργότερα. Ἄν δὲν ἔχη γοργότητα, τότε τὸ κοινὸν στὴν παράστασι χασμουριέται ἢ σφυρίζει.

Καὶ ὁ χαριτωμένος Λαμπίς ἐπρόσθεσεν ἀκόμα:

— Γιὰ νὰ γράψετε ἓνα ἔργο εὐθυμο, πρέπει πρῶτ' ἀπ' ὅλα νὰ χετέ... γερὸ στομάχι. Ἡ εὐθυμία ἔχει τὸ κέντρο τῆς στομάχι...

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς, υἱὸς, ἀπάντησε μ' ἓνα ἀνέκδοτό του:

— Μιὰ μέρα, εἶπε, ὅταν ἐπήγαινα ἀκόμη στὸ σχολεῖο, ἀπήύθυνα τὴν ἐρώτησί σας τὸν πατέρα μου. Κι' αὐτὸς

μοῦ ἀπάντησε·

— «Ἐνα ἔργο γιὰ νὰ εἶνε καλὸ, ἀρκεῖ ἢ α' πρᾶξις του νὰ εἶνε σαφὴς καὶ ἡ τελευταία του σύντομη καὶ... νὰ ἔχη ἐνδιαφέρον παντοῦ!»

Ὁ ποιητὴς Θεόδωρος Μπανβίλ ἀπάντησε:

— Γιὰ νὰ γραφῇ ἓνα ἔργο ὠραῖο καὶ ἀθάνατο, δὲν χρειάζεται παρὰ ἓνα μόνο πρᾶγμα: Μεγαλοφυΐα.

Ὁ Σαρδοῦ ἀρνίθηκε ν' ἀπαντήσῃ:

— Τὰ ἔργα, δὲν γράφονται μὲ ρετσέτες, σὰν νᾶταν γλυκὰ ἢ γιατρικά! εἶπε.

Τὴν ἴδια γνώμη εἶχε καὶ ὁ Παγερόν, πού ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ἔστειλε τοὺς παρακάτω στίχους, γραμμένους γιὰ τὴν περίστασι:

— Πῶς ἀμπορεῖς καὶ τραγουδῆς;
Ἐρώτησε ὁ γάιδαρος μιὰ μέρα τὸ πουλί.
Κι' ἐκεῖνο τ' ἀποκρίθηκε:
— Ἀνοίγω ἀπλῶς τὸ στόμα καὶ κάνω
(«Τιτιτῆ».)

ΜΟΝΟΝ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ἀγοράζει, εἰς ἀπολύτως ἰκανοποιητικὰς τιμὰς, παλαιὰ βιβλία, ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ, πρὸ τοῦ 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιὰς φωτογραφίες, εἰκόνες, ἔγγραφα κτλ. κτλ. Πληροφορία: Γραφεῖα «Μπουκέτο», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5, Κηπὸς Κλαυθμῶνος, 3-9 μ. μ. καθ' ἐκάστην καὶ τὰς Κυριακάς.

Μοναδικὴ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς διαπρεποῦς καλλιτέχνιδος μονδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 α', Ἀθήναι.